

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Michalem Ryškou v právní věci žalobkyně **V. M.**, r.č. XXXX, bytem XXXX, XXXX, PSČ XXXX, zast. JUDr. Milanem Holomkem, advokátem ve Zlíně, Lešetín II/385, proti žalované **Krajské nemocnici T. Bati a. s.**, sídlem Zlín, Havlíčkovo nábřeží 600, IČ 27661989, zast. JUDr. Michalem Rezkem, advokátem v Brně, Tomáškova 19, o ochranu osobnosti,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nemajetkové újmy v penězích částku 500.000,- Kč.**
- II. Ve zbytku, tj. v rozsahu částky 3.500.000,- Kč, s e žaloba z a m í t á .**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 203.300,- Kč.**

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Krajskému soudu v Brně do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 9.615,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

1) Žalobou podanou dne 17.6.2002 se žalobkyně na původně žalované Baťově nemocnici Zlín, příspěvkové organizaci, sídlem Zlín, Havlíčkovo nábřeží 600, IČ 00089915, domáhala ochrany osobnosti s poukazem na neoprávněný zásah této nemocnice do práva žalobkyně na zdraví, do fyzické a psychické integrity a v důsledku toho i do soukromého a rodinného života. Neoprávněný zásah do svých osobnostních práv žalobkyně dovozovala z *non lege artis* postupu nemocnice v období od dubna do července 1999 spočívajícího v chybném způsobu ozařování prsa žalobkyně (ortovoltážním typem ozařovače), v neprovedení dissekce axily, v neadekvátním počtu ozáření (48 dávek) a ve skutečnosti, že lékař provádějící koncepci léčby MUDr. S. neměl II. atestaci z onkologie. Za vzniklou nemajetkovou újmu požadovala náhradu ve výši 4.000.000,- Kč.

2) Původně žalovaná Baťova krajská nemocnice Zlín, příspěvková organizace, nejprve uznala skutečnost, že zdravotní péče neodpovídala požadavkům na zdravotní postup *lege artis*, poukazovala však na nepřiměřenost nárokové náhrady a na to, že cestou ochrany osobnosti nemůže docházet k náhradě rozsahu náhrady škody na zdraví. Později svá pochybení popřela.

3) K posouzení odborných otázek medicínského charakteru byl proto vypracován **ústavní znalecký posudek** Fakultní nemocnicí na Bulovce ze dne 10.12.2003, doplněný dne 6.11.2003 a výsledkem znalce Prof. MUDr. Jiřího Zámečnicka, CSc. Ze znaleckého hodnocení vyplývá, že **od přibližně šedesátých let minulého století** se v léčbě nádorů již ortovoltážní radioterapie prakticky **nepoužívá** a v kombinaci s chirurgickým zákrokem nebo chemoterapií se v rámci komplexní protinádorové léčby používá zásadně radioterapie megavoltážní. Při léčbě zjištěného karcinomu pravé mléčné žlázy žalobkyně neměla být ortovoltážní radioterapie vůbec použita, protože v té době (r. 1999) byl tento druh ozařování v souvislosti s onemocněním **zcela obsolentní a překonaný**. Po chirurgickém zákroku s odstraněním nádorového ložiska v pravém prsu bylo nutno následně použít megavoltovou radioterapii tak, jak je to běžné nejen v naší republice, ale i v celém světě. Užití ortovoltážní radioterapie bylo zcela nevhodné a obsolentní a z lékařského hlediska nutno takový postup posoudit jako postup *non lege artis*. **Postradiační změny a reakce v rozsahu, v jakém se objevily u žalobkyně, lze při použití megavoltážního přístroje a vhodné volbě ozařovací techniky jednoznačně vyloučit.** Ohledně neprovedené **dissekce axily** znalci uvedli, že tato je u zhoubných nádorů mléčné žlázy součástí chirurgické léčby podle našich i mezinárodních standardů a **měla být u žalobkyně provedena**. Nález na uzlinách v axile po vyšetření určuje fakticky celou další strategii komplexní léčby a protože při neprovedení nemohla být léčebná strategie stanovena, byl ovlivněn i další průběh léčby. Akutní kožní reakce na pravém prsu popáleniny II.- III. stupně vznikla v přímé souvislosti s radioterapií předmětným ozařovačem.

Poškození tkáně pravé plíce vzniklo též nejspíše jako následek uvedené radioterapie, k této otázce se ale nelze blíže vyjádřit, neboť znalcům není znám ozařovací plán s popisem techniky a jaká část plicní tkáně byla zavzata do prozářeného objemu. Znalci zdůraznili i to, že kromě zjevného pochybení při léčbě žalobkyně **nebyly dodrženy ani základní zvyklosti ve vedení zdravotnické dokumentace**. Nebyl předložen ozařovací protokol (z něhož by byly patrné detaily léčby), povolení k nakládání se zdrojem ionizujícího záření (v němž bývá přesně vymezeno, k jakým činnostem je možné rtg. přístroj používat) ani program zabezpečování jakosti. Rovněž ozařovací technika 8 polí je znalcům neznámá, ozařování pouze dvou polí denně z plánovaných osmi je z hlediska radiologického **naprosto scestné a naprosto neobvyklé**.

4) Mezitímním rozsudkem zdejšího soudu č.j. 24 C 30/2002-166 ze dne 1.10.2004 bylo rozhodnuto, že **žaloba je co do základu důvodná**, neboť žalovaná příspěvková organizace postupem *non lege artis* neoprávněně zasáhla do osobnostních práv žalobkyně a v příčinné souvislosti s tím jí způsobila nemajetkovou újmu. Mezitímní rozsudek nabyl **právní moci** ke dni 4.1.2006, a to ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č.j. 1 Co 76/2005-181 ze dne 19.10.2005.

5) Poté, co bylo proti rozsudku odvolacího soudu podáno dovolání, bylo usnesením zdejšího soudu č.j. 24 C 30/2002-211 ze dne 13.6.2006 rozhodnuto dle § 107 odst. 3 o.s.ř., že **procesním nástupcem** původně žalované Baťovy krajské nemocnice Zlín, příspěvkové organizace, která byla v průběhu řízení ke dni 31.12.2005 zrušena, je nová žalovaná Krajská nemocnice T. Bati a. s., neboť měla ke dni 1.1.2006 převzít "všechny její práva a závazky".

6) Nejvyšší soud pak usnesením č.j. 30 Cdo 154/2007-226 ze dne 28.6.2007 s právní mocí ke dni 13.8.2007 dovolání žalované Krajské nemocnice T. Bati a.s. zamítl. Nejvyšší soud dovodil **samostatnost nároků na náhradu škody na zdraví a na náhradu nemajetkové újmy při zásahu do osobnostního práva na zdraví**. Dle tohoto rozhodnutí ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti fyzické osoby (předpokládaných ustanovením § 13 obč. zák.) musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení nebo jen ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě, tento zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí zde být příčinná souvislost mezi tímto zásahem a neoprávněností (protiprávností) takového zásahu. Neoprávněným zásahem je zásah do osobnosti fyzické osoby, který je v rozporu s objektivním právem, t.j. s právním řádem, přičemž dotčena tak může být jakákoliv z chráněných složek osobnosti fyzické osoby. **Právo na ochranu zdraví je pak bez jakékoliv pochybnosti pro každého jedním z nejvýznamnějších, neboť má bezprostřední dopad na kvalitu existence fyzické osoby, resp. na její existenci vůbec**. Lze proto uzavřít, že dovolatelka se mýlí, pokud dovozuje, že uplatnění nároků z titulu práva na ochranu osobnosti supluje resp. doplňuje a rozšiřuje rozsah náhrady škody podle ustanovení § 442 a násl. obč. zák. (resp. § 420 a násl. obč. zák.), neboť se jedná o **zcela svébytné a samostatné nároky** podmíněné rozrůzněnou sférou ochrany, kterou poskytuje občanský zákoník. Ohledně v dovolání zmíněné otázky eventuálního promlčení pak uvedl, že právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích **se nepromlčuje**.

7) Základem věci z hlediska vydání mezitímního rozsudku je nutno rozumět **posouzení všech otázek vyplývajících z uplatněného nároku s výjimkou okolností, které se týkají**

jen výše nároku. Při vydání mezitímního rozsudku je proto třeba se vypořádat např. s promlčením či prekluzí nároku, se spoluzaviněním poškozeného na vzniku škody, s případným vyloučením náhrady škody či existencí důvodů vyloučení odpovědnosti (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 609/2002 ze dne 19.3.2003).

8) Soud je proto pravomocným mezitímním rozsudkem, dle kterého je základ žalobního nároku dán (a jímž tedy byly posouzeny všechny otázky vyplývající z uplatněného nároku, vyjma okolností ohledně výše nároku), vázán. Jakékoli polemiky žalované (včetně námitky promlčení či námitky obcházení promlčení nároků z náhrady škody) jsou co do základu nároku nepřipadné, byť i zdejší soud má na vztah nároků na náhradu škody na zdraví a na náhradu nemajetkové újmy při zásahu do osobnostního práva na zdraví opačný právní názor než Nejvyšší soud (tj. právní názor souhlasný se žalovanou).

9) Jedná-li se pak o námitku nedostatku pasivní věcné legitimace žalované dovozovanou z nemožnosti přechodu osobní povinnosti k náhradě nemajetkové újmy, na kterou v souladu s dosavadní judikaturou soudu zdejšího i soudu odvolacího žalovaná poukazovala, je i tato námitka nepřipadná, a to z důvodů uvedených níže.

10) Nejvyšší soud, který rozhodoval o dovolání žalované jako procesní nástupkyně původní příspěvkové organizace, nikterak otázku pasivní legitimace ve svém rozhodnutí nezpochybnil a v této otázce tedy žádný právně relevantní problém nespatoval.

11) Soud si je vědom, že tímto rozhodnutím dochází k odklonu od dosavadní judikatury zdejšího soudu i soudu odvolacího (např. sp. zn. 1 Co 159/2007-45 ze dne 28.2.2008, sp. zn. 1 Co 160/2007-291 ze dne 14.5.2008) v této otázce. Racionální důvod pro změnu v právním posouzení této otázky však odůvodňuje tím, že judikatura zdejšího soudu modifikovaná judikaturou odvolacího soudu se dostala do situace, v níž (v rozporu s původním právním názorem soudu zdejšího) neodpovídal v případě zániku příspěvkové organizace ani její zřizovatel jako nepřímý původce zásahu (§ 420 odst. 2 obč. zák. ve spojení s § 853 obč. zák.). Zdejší soud dovozoval v případě zániku předmětné příspěvkové organizace nepřímou odpovědnost zřizovatele, neboť nemocnice poskytovala zdravotní péči jako příspěvková organizace kraje a sloužila tak k tomu, aby kraj ve smyslu § 1 zák. č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), pečoval o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů. Nemocnice jako příspěvková organizace tak sloužila potřebám kraje a jako taková byla používána k plnění úkolů kraje, který je odpovědný jako nepřímý původce zásahu. Odvolací soud však konstatoval, že zřizovatel jako nepřímý původce zásahu neodpovídá. Závěr o zániku povinnosti k náhradě nemajetkové újmy v penězích v důsledku zániku příspěvkové organizace by za této situace byl **odmítnutím spravedlnosti (denegatio iustitiae) žalobkyní a porušením zásady právní jistoty**, neboť by již nebyl nikdo, kdo by za vzniklou újmu odpovídal.

12) Platí zde totiž zcela přirozená logická zásada, že někdo za protiprávnost odpovídat musí. Východiskem je pojem podniku, který není totožný se subjektem práva a zkoumá se tedy funkční a ekonomická kontinuita mezi porušitelem práva a jeho domnělým nástupcem. Lidské a materiální zdroje jsou pro určení ekonomické jednotky mnohem důležitější než její právní forma. Judikatorní doktrína ekonomického následovnictví (kontinuity) vznikla na základě případu *Suiker Unie – případ Cooperative Vereinigung Suiker Unie UA v. Commision, 40/73*

(1975). Evropský soudní dvůr zde konstatoval, že nová cukrářská společnost převzala všechna práva a závazky dřívějších čtyř družstev a že nová společnost se kryla s tímto podnikem, měla stejné sídlo a chovala se na trhu úplně stejně jako dřívější koordinační orgán. Rozhodujícím kritériem posouzení je tak zejména zjištění, zda je dána evidentní identita hlavních rysů aktivity nového podniku a jeho předchůdce.

13) Je proto nutno vyjít z výkladu, dle kterého se v **případě právnických osob** jako původců neoprávněného zásahu do osobnostních práv **o osobní povinnost těchto původců nejedná a odpovědnost tak nevázne na těchto osobách, ale právě na onom souborném věcném podnikovém substrátu.** Dle § 5 odst. 1 obch. zák. se totiž podnikem rozumí soubor hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání, k podniku náleží věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které patří podnikateli a slouží k provozování podniku nebo vzhledem k své povaze mají tomuto účelu sloužit, přičemž dle § 5 odst. 2 obch. zák. podnik je věc hromadná a **na jeho právní poměry se použijí ustanovení o věcech v právním smyslu.** Rozhodujícím kritériem je tak aspekt věcný, nikoli osobní.

14) Soudu je z úřední činnosti týkající se žalované nemocnice známo (§ 121 o.s.ř.), že žalovaná akciová společnost vznikla vedle původně žalované příspěvkové organizace zápisem do obchodního rejstříku ke dni 13.10.2005 s jediným akcionářem - Zlínským krajem a základním kapitálem tvořeným peněžitým vkladem ve výši 2.000.000,- Kč. Usnesením Zastupitelstva Zlínského kraje ze dne 26.10.2005 pak bylo rozhodnuto o schválení nepeněžitého vkladu - vkladu podniku původní nemocnice do základního kapitálu nemocnice nové a o zrušení původní nemocnice ke dni 31.12.2005. V souladu s tím Zlínský kraj rozhodnutím jediného akcionáře nové nemocnice v působnosti valné hromady sepsaným formou notářského zápisu dne 29.11.2005 rozhodl o schválení předmětu nepeněžitého vkladu a o zvýšení základního kapitálu **nepeněžitým vkladem podniku původní nemocnice** jako příspěvkové organizace o částku 174.000.000,- Kč. Původní nemocnice pak návazně zanikla výmazem z obchodního rejstříku dnem 14.3.2006 na základě usnesení rejstříkového soudu č.j. Pr 1301/3-55 ze dne 21.2.2006 s právní mocí ke dni 14.3.2006.

15) V souladu s argumentací uvedenou v čl. 10-14 lze proto uzavřít, že žalovaná akciová společnost odpovídá jako právní nástupce za neoprávněný zásah učiněný její předchůdkyní - příspěvkovou organizací do osobnostních práv žalobkyně, neboť za situace, kdy došlo ke vkladu podniku původní nemocnice do žalované a kdy je v tomto směru dána zjevná ekonomická kontinuita, se poměry neřídí osobním, nýbrž věcným aspektem podniku (§ 5 odst. 2 obch. zák.).

16) Jedná-li se o **rozsah nemajetkové újmy** vzniklé žalobkyni v příčinné souvislosti s neoprávněným zásahem předchůdkyně žalované, za který je žalovaná jako právní nástupce odpovědná, ten byl zjištěn z **posudku znaleckého ústavu** Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně ze dne 28.11.2008. Proti obsahu posudku neměli účastníci žádné procesní námítky a nenavrhli ani další dokazování.

17) Na jeho základě je možno vymezit újmu vzniklou žalobkyni **jednoznačně v přímé příčinné souvislosti s non lege artis** postupem předchůdkyně žalované, a to v podobě:
- akutní kožní reakce na pravém prsu charakteru popáleniny II.-III. stupně, dle RTOG klasifikace 3.- 4.stupně, když při ozařování na megavoltážním ozařovači *lege artis* by došlo k reakci maximálně stupně 1 a 2 (č.l. 259),

- akutní postradiační pneumoditidy - zánětu plic (č.l. 260)
- následků zásahu do psychické integrity, když onkologické onemocnění sice představuje vždy zásah do psychické integrity pacienta, zde byla však traumatizace prohloubena vědomím neadekvátnosti provedené léčby, pocitem nadbytečných komplikací léčby a neprofesionálním přístupem ošetřujícího lékaře (č.l. 261).

18) Dále je na jeho základě možno konstatovat existenci určitého rozsahu žalobkyní tvrzené újmy, u níž **s ohledem na znalci opakovaně konstatovanou insuficientnost zdravotní dokumentace** kauzální nexus s *non lege artis* postupem **hodnotit nelze**. Do tohoto okruhu spadá tvrzená újma v podobě:

- tvrzených bolestí hlavy, neboť není-li s poukazem na nedostatečnou zdravotní dokumentaci známa poloha pacientky při ozáření, poloha hlavy při ozáření a technika ozáření, příčinnou souvislost s ozářením *hodnotit nelze* (č.l. 260),
- tvrzených bolestí pravé poloviny krku, pravé ruky, pravého ramene, pravého podpaždí a pohybového mezení pravé ruky, když při ozáření celého ramenního kloubu by mohlo dojít k jeho poškození s následnými pozdními změnami a s omezením pohyblivosti, přičemž není-li s poukazem na nedostatečnou zdravotní dokumentaci známa poloha pacientky při ozáření, technika ozáření, frakcionační režim, event. zda byly použity vykrývací bloky na oblast ramenního kloubu, příčinnou souvislost s radioterapií *hodnotit nelze* (č.l. 261).

19) Pro danou oblast žalobkyní tvrzené újmy, kterou nebylo možno s poukazem na nedostatečnost zdravotní dokumentace řádně znalecky vyhodnotit, soud aplikoval s ohledem na obecnou důkazní teorii **institut tzv. obrácení důkazního břemene** (*Macur, J.: Důkazní břemeno v civilním soudním řízení, Masarykova univerzita Brno, 1995, s. 20-21*), v důsledku kterého se důkazní břemeno přenáší ze žalobkyně na žalovanou. Povinností zdravotníků (v souladu se zákonem o péči o zdraví lidu) bylo totiž řádné zdokumentování a archivování všech informací tak, aby se v nich mohl dobře zorientovat každý, kdo se v budoucnu s dokumentací setká. Pokud zdravotnický personál v této dokumentární povinnosti selhal, nelze v tomto směru přenášet odpovědnost (a to ani procesní) na žalobkyni. To je výrazem **principu ekvivalence** (zmaření důkazu způsobené nedbalostí musí být vyrovnáno převedením výhody v dokazování) i **sankce za porušení uvedených povinností**.

20) Konečně lze z ústavního znaleckého posudku dovodit oblast třetí a poslední, která se týká tvrzené újmy, za kterou žalovaná **odpovědnost nenese**. Sem spadá **neprokázaná** tvrzená újma v podobě:

- plicní fibrózy (zjizvení), která není dle aktuálního rtg vyšetření plic popsána, přestože je procesem již nereparovatelným (č.l. 260),
- bolestí zubů a čelistí, které s léčbou nádoru prsu prakticky jistě nesouvisí (č.l. 261),
- vysychání očí, jež je způsobeno nedostatečnou sekrecí slz přítomnou u Sjogrenova syndromu, který přitom není možno vyvolat radiací (č.l. 261),
- únavnosti, potivosti a nespavosti, u nichž nelze přímou příčinnou souvislost s ozářením potvrdit (č.l. 261).

21) Za popsanou nemajetkovou újmu je pak nutno při vázanosti mezitímním rozsudkem (čl. 7, 8) přiznat žalobkyni **náhradu nemajetkové újmy v penězích dle § 13 odst. 2 obč. zák.**

22) V tomto rámci nesmí dojít k podhodnocení nemajetkové újmy, čemuž brání **ústavní princip proporcionality** prosazovaný Ústavním soudem (III. ÚS 350/03 z 29.9.2005, Pl. ÚS 50/05 z 16.10.2007). Ústavní soud tento princip užívá se zcela zřejmým záměrem zabránit přílišnému podhodnocení nemajetkových škod a tedy i nedůstojným soudním odškodněním. Nerespektováním principu proporcionality může dojít k zásahu do ústavně zaručených práv, a to konkrétně práva na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny). Podstatným kritériem v rámci tohoto principu Ústavním soudem výslovně zdůrazňovaným je nejen **rozsah vzniklé újmy**, ale i **míra a intenzita zavinění** toho, kdo se porušení práva dopustil. Zákonný prostor pro zohlednění zavinění je při ochraně osobnosti zcela nepochybně dán. Při určení výše (i v zákonné rovině "přiměřených") náhrad soud totiž přihlíží nejen k závažnosti vzniklé újmy, ale i k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo (§ 13 odst. 3 obč. zák.). Ústavní soud již dávno prohlásil (IV. ÚS 315/01 z 20.5.2002), že **subjektivní prvek zavinění má při určování výše náhrad nemajetkové újmy svůj význam**, podle disentančního stanoviska Elišky Wagnerové (v rámci Pl. ÚS 16/04 z 4.5.2005 odlišného toliko k jiné právní otázce) dokonce význam "*klíčový*".

23) **Rozsah vzniklé nemajetkové újmy** tak, jak byl znalecky doložen a popsán a jak je i z lidského hlediska pochopitelný, je **poměrně závažný**. Vznikla nemajetková újma v rovině práva na zdraví, které je i dle Nejvyššího soudu jedním z nejvýznamnějších osobnostních atributů a které má zcela pochopitelný dopad do celé kvality lidské existence včetně osobního a rodinného života jako součásti práva na soukromí.

24) Míra a intenzita **zavinění** původce zásahu jsou pak **mimořádně závažné**, když zvolený postup se dle znalců pro dané účely nepoužívá již od přibližně šedesátých let minulého století a ve znaleckém posudku byly na jeho adresu použity velmi kritické přívlastky typu "*obsoletní*", "*překonaný*", "*zcela nevhodné*", "*naprosto scestné*" a "*naprosto neobvyklé*". Nebyly rovněž dodrženy ani základní zvyklosti ve vedení zdravotnické dokumentace.

25) Za této situace soud dospěl volnou úvahou (§ 136 o.s.ř.) k závěru, že částkou, která přináší žalobkyni přiměřenou satisfakci za vzniklou nemajetkovou újmu, je s přihlédnutím k relacím částka 500.000,- Kč, vyjadřující dle § 13 odst. 3 obč. zák. závažnost nemajetkové újmy i okolností, za nichž k neoprávněnému zásahu došlo. Soud proto v tomto rozsahu žalobě vyhověl a ve zbytku ji zamítl.

26) O nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky soud rozhodl ve smyslu § 142 odst. 3 o.s.ř. dle výsledku sporu tak, že žalovaná je povinna k náhradě nákladů řízení žalobkyni k rukám jejího právního zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.), a to v plném rozsahu, neboť rozhodnutí o výši nároku žalobkyně záviselo na volné úvaze soudu. Náklady řízení žalobkyni ve věci vynaložené činí přitom částku 203.300,- Kč a představují:

- zaplacený soudní poplatek 160.000,- Kč,

- zaplacené zálohy na znalecké posudky v částce 10.000,- Kč, tj. 2 x 5.000,- Kč,

- náklady právního zastoupení za řízení před soudem 1. stupně v paušální sazbě 12.500,- Kč dle vyhlášky č. 484/2000 Sb. (ve znění do 31. 8. 2006) s 18 režijními paušály á 75,- Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (tj. převzetí zastoupení, sepis žaloby, stanovisko k vyjádření žalované, stanovisko k důkazům navrženým žalovanou z 13.5.2003, účast při jednáních

- soudu dne 15.11.2002 přesahující 4h, 13.12.2002 přesahující 2 h, 16.12.2002 přesahující 2 h, 31.1.2003 přesahující 2 h, 17.3.2003, 9.6.2003, 30.8.2004 přesahující 2 h a 1.10.2004) a se 2 režijními paušály á 300,- Kč dle vyhlášky č. 276/2006 Sb. (účast při jednáních soudu dne 25.1.2008 a 24.4.2009),
- náhradu za ztrátu času cestou k 8 soudním jednáním v částce 3.200,- Kč, tj. 8 půlhodin á 50,- Kč dle vyhl. 177/1996 Sb.,
 - náhradu za jízdné k soudním jednáním ze Zlína do Brna a zpět v celkové částce 9.100,- Kč, tj. vždy 200 km osobním automobilem AUDI A6 Allroad, RZ 1Z30777, při průměrné spotřebě 10,261 l/100 km, která je tvořena:
 - jízdným k soudním jednáním dne 15.11.2002, 13.12.2002 a 16.12.2002 určeným dle z.č. 119/1992 Sb. o cestovních náhradách a vyhl. č. 445/2001 Sb., tj. 600 km při ceně za 1 km 3,40 Kč a ceně motorové nafty 22,80 za 1 l, celkem částka 3.444,- Kč,
 - jízdným k soudním jednáním dne 31.1.2003, 17.3.2003 a 9.6.2003 určeným dle z.č. 119/1992 Sb. o cestovních náhradách a vyhl. č. 569/2002 Sb., tj. 600 km při ceně za 1 km 3,40 Kč a ceně motorové nafty 21,80 za 1 l, celkem částka 3.382,- Kč,
 - jízdným k soudním jednáním dne 30.8.2004 a 1.10.2004 určeným dle z.č. 119/1992 Sb. o cestovních náhradách a vyhl. č. 449/2003 Sb., tj. 400 km při ceně za 1 km 3,50 Kč a ceně motorové nafty 21,30 za 1 l, celkem částka 2.274,- Kč (pokud jde o soudní jednání dne 25.1.2008 a 24.4.2009, právní zástupce žalobkyně hotové výdaje v podobě jízdného a náhrady za ztrátu času nevyúčtoval ani nespecifikoval, nebylo zřejmé, v čem spočívají a jejich náhrada mu tak nebyla přiznána),
 - náklady právního zastoupení před odvolacím soudem nebyly žalobkyni přiznány, když právní zástupce žalobkyně v tomto řízení neučinil žádný úkon právní služby (§ 18 odst. 1 věta druhá vyhl. 484/2000 Sb.),
 - náklady právního zastoupení v paušální sazbě 12.500,- Kč dle vyhlášky č. 484/2000 Sb. (ve znění do 31. 8. 2006) snižené o 50 % (§ 18 odst. 1 věta první vyhl. č. 484/2000 Sb.) za dovolací řízení, tj. 6.250,- Kč s 1 režijním paušálem á 300,- Kč dle vyhlášky č. 276/2006 Sb. (vyjádření k dovolání).

27) O nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky a státem soud rozhodl dle § 148 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalovaná je podle výsledků řízení povinna státu nahradit náklady řízení, a to v poměru neúspěchu v řízení, tj. jednou osminou. Náklady řízení státu byly přitom tvořeny rozdílem mezi částkou 96.917,- Kč (připadající na znalečné za znalecké posudky v částkách 43.125,- Kč a 53.792,- Kč) a částkou 20.000,- Kč (účastníky složené zálohy, žalobkyní i žalovanou shodně po 10.000,- Kč), tj. zbývající částkou 76.917,- Kč. Jedna osmina ze zbývajících částky je určena částkou 9.615,- Kč, kterou je žalovaná povinna státu zaplatit.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **je** odvolání přípustné, a to dvojmo do **15 dnů** ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li žalovaná ve stanovené lhůtě soudem uložené povinnosti dobrovolně, může se žalobkyně domáhat soudního výkonu tohoto rozhodnutí. Výkon rozhodnutí může být veden i pro nárok státu na náhradu nákladů řízení.

V Brně dne 24. dubna 2009

Za správnost vyhotovení:
Soňa Melová

Mgr. Michal Ryška, v.r.
samosoudce